

Iste November til 12te September satte Liden fra 1ste December til 1ste Oktober. Der blev talt endel frem og tilbage om dette Forslag, som jeg tror, man i Virkeligheden ikke tillagde saa overordentlig stor Betydning. Der kan jo siges om det, at det i Virkeligheden er en stærkere Fredning, som gives ved det, idet jeg tror, at Liden fra 12te September til 1ste Oktober er meget farlig for Agerhønsene; men paa den anden Side er der heller ikke Grund til at negte en fornuftig Sagt paa disse Dyr, og der er jo dem, der ere af den Mening, at en mulig Beskydning af dem paa det tidligere Tidspunkt endog er skiftet til at bevare Bestanden. Jeg har mest Sympathi med, at man under nærværende Forhold, da der jo ikke er noget Særdeles at opnaa, simpelt hen vedtager en Forlængelse paa 3 Aar af den midlertidige Sagtlov saaledes, som denne nu er, og hvis det altsaa af Landsthinget findes rigtigt at vedtage et Vnndringsforslag i denne Retning, skal jeg ikke modsætte mig det. Man har ogsaa sagt mig, at der er nogen Udfigt til at gennemføre det i det andet Thing, hvilket jeg imidlertid naturligvis ikke kan indstaa for. Under alle Omstændigheder vil jeg tilraade, at, hvis man vil foretage en Vnndring, bør man indskrænke sig til, hvad den ærede sidste Laler yttrede, medens jeg dog, som sagt, ikke skal se nogen Ulykke i, at Lovforslaget vedtages, som det foreligger.

Fischer: Naar man gennemlæser den temmelig udførlige Forhandling, der har fundet Sted i det andet Thing angaaende det nu foreliggende Lovforslag, kan det ikke undgaa Opmærksomheden, at det kun er en ringe Del af disse Forhandlinger, der vedrører Lovforslaget. Lovforslaget omhandler jo nemlig midlertidige Fredningsbestemmelser; men det, man næsten udelukkende har talt om i det andet Thing, er Forandringer i den nu gjældende Sagtlov ved Indførelse af nye Bestemmelser, der efter deres Bestaaenhed maa være vedvarende. Der har været sølt en stor Trængsel i det andet Thing til at revidere den nu gjældende Sagtlov, men det siges ikke at kunne ske af en tilsyneladende ubegribelig Grund. Enhver paaheerader sig nemlig, at det kan ikke ske paa Grund af den Stemning, der er, ikke hos ham, men hos Andre. Man kunde let komme til den Overbevisning, at det nok kunde ske alligevel, og det viste sig ogsaa, at Frygten for at forandre den nu gjældende midlertidige Sagtlov ikke var større, end at man gennemførte en Forandring ved 3die Behandling. Nu har det ærede Medlem, som aabnede Diskussionen, udtalt Ønsket om at foretage en Forandring i Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, og dertil siger jeg: Ja, for mig gjerne, jeg skal ikke have Noget derimod, man maa haade foretage den ene og den anden Forandring, hvortil der kunde være Trængsel. Men jeg kan ikke undlade at gjøre opmærksom

paa, at ved at forandre Lovforslaget, som det nu foreligger, opnaar man ikke, hvad der er vigtigt med Hensyn paa de to Arter af Wildt, som der væsentlig har været Tale om at faae samme Sagttid for. Den nu gjældende midlertidige Sagtlov indeholder nemlig een Fredningstid for Hare og en anden Fredningstid for Agerhøns, men det er feil. Disse to Arter af Wildt bør have samme Fredningstid; thi der er jo Skrøbelighed hos alle Jægere, og gaa de efter Agerhøns og træffe en Hare lige ved Jødderne, saa er, selv om Sagttiden paa Hare ikke er indtraadt, Fristelsen altfor stor. Jeg maa derfor henstille, om det ikke maa ydes Anerkjendelse, at man i det andet Thing har sat Fredningstiden for Hare og Agerhøns fælles. Noget helt Andet er det derimod, om det ikke havde været rigtigt at lade Sagten begynde den 12te September; det burde man efter min Mening have gjort og gennemført det for begge Arter af Wildt, haade Hare og Agerhøns; thi, som sagt, at have forskellige Fredningstider er feil. — Medens man nu altsaa i det andet Thing væsentlig har talt om, hvad der er Trængsel til, hvad jeg strax skal omtale, nemlig en Revision af Sagtloven, har man ganske forbigaaet to temmelig vigtige Bestemmelser, som findes i den nu gjældende midlertidige Fredningslov. Det er nemlig for det Første den Bestemmelse, at Urflugle slet ikke maa skydes, al Sagt paa dem er forbudt. Det er i Virkeligheden en Urimelighed. Jeg mistænker ikke Hensigten dermed. Hensigten har været den at opretholde, om det var muligt, dette Wildt endnu nogle Aar her i Danmark. Det kan imidlertid ikke ske ved et Forbud mod Sagt paa det. Vil man bevare Urfluglene i Danmark, maa man tage ganske andre Forholdsregler; da maa man forbyde de Quismænd, som nu bosætte sig rundt om i Kanten af Heben, at lade deres smaa Hunde gaa løse; thi det er dem, som ødelægge Urfluglene meget mere end alle Jægerne tilsammen. Man vil ikke kunne vente, at Urfluglene ville holde sig i Danmark i ret lang Tid uden paa to Steber, nemlig i den store og den lille Wildmose. Begge disse to Egne høre under Stamhus, det vil sige: det ene under et Stamhus og det andet under et Grevskab, og der gjøres fra Besiddernes Side Alt, hvad der staar i deres Magt, for saaledes at frede om dem, at man kan vente, at de der ville blive bevarede i lang Tid, maaste efterat de ere udryddede overalt i det øvrige Danmark. Men deraf følger ogsaa, at man maatte tillade disse Besiddere Sagt paa en fornuftig Maade, saameget mere som, hvad jeg senere skal omtale, Følgen af den hele Fredning kun har været den, at Andre, som ikke havde Ret til Sagten, have udøvet den. Det er det ene Punkt, som jeg tror havde trængt til Overveelse i ethvert Tilfælde, og jeg vil tilstaa, at jeg vilde have anset det for rigtigt at stryge denne Bestemmelse helt. — Saa er der et andet